

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

O.M.,
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra
Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 10. 2014, č. j. MV-122035-4/VS-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 10. 2014, č.j. MV-122035-4/VS-2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 28. 7. 2014, č. j. VS-3196/835.3/2-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně požádala dne 18. 11. 2013 o udělení státního občanství České republiky dle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), přičemž na území České republiky pobývá žalobkyně od roku 2001, povolení k trvalému pobytu jí bylo uděleno ode dne 29. 3. 2007.
4. V průběhu řízení žalovaný z obdrženého stanoviska Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 12. 2013 zjistil, že se žalobkyně dopustila přestupku dle § 156 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Věc byla řešena dne 18. 1. 2013 blokovou pokutou ve výši 200 Kč, kterou žalobkyně zaplatila. Dále žalovaný zjistil, že žalobkyně je spoluvlastníkem dvou nemovitostí – bytů v Praze Jinonicích a Košířích, přičemž bydlí v bytě v Jinonicích. Upozornil proto žalobkyni na výše uvedený přestupek a vyzval ji, aby se vyjádřila, zda byt v Košířích, který neobývá, pronajímá, případně za jakou částkou a doložila k tomuto doklady.
5. Žalobkyně k přestupku uvedla, že si výjimečně zapoměla vzít svůj cestovní doklad, nemohla jej policejnímu orgánu předložit při kontrole v metru, čímž došlo k porušení § 156 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců, považuje jej však za marginální. Přestupku se navíc dopustila neúmyslně pouze pro roztržitost a řádně pokutu zaplatila, požádala proto podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství o prominutí splnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Dále sdělila, že byt v Košířích nikdy nepronajímala, dlouhodobě se jej snaží prodat.
6. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný žádosti o udělení státního občanství nevyhověl z důvodu, že žalobkyně nesplňuje podmínku v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, přičemž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, aby přistoupil k prominutí splnění podmínky. Dle žalovaného žalobkyně pobývá na území dostatečně dlouhou dobu na to, aby si při každé příležitosti byla vědoma, jaké povinnosti pro ni jako cizinku vyplývají z českého právního řádu a tomu také přizpůsobila své jednání. I když přestupek, kterého se dopustila při porušení pobytového režimu cizince, lze nepochybně označit za méně závažný, nelze odhlédnout od toho, že dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba

k tomu, aby mohlo být řečeno, že se v budoucnu již něco obdobného nebude opakovat. Současně žalovaný uvážil, že po osobách ucházejících se o občanství lze požadovat mimo jiné i transparentnost získávání finančních prostředků. Na pozadí žalobkyní doložených příjmů v průběhu řízení, které jí mají umožňovat financovat život na území, a skutečnosti, že byla mimo jiné spoluvlastníkem nemovitosti – bytu v Košířích vznikla pochybnost, která přetrvala, ohledně jejího tvrzení, že byt nikdy nepronajímala.

7. Ministr vnitra rozklad zamítl. Neztotožnil se s tím, že by prvoinstanční rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, resp. nezákonné. Rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno. Nesouhlasil s tím, že by porušení bylo marginální. Pokud by tomu tak bylo, věc by byla vyřešena domluvou, nikoli pokutou. Dále konstatoval, že posouzení transparentnosti příjmů bylo nedílnou součástí posouzení žádosti o udělení občanství, přičemž příjmy žalobkyně rozhodně nelze považovat za transparentní. Přestože žalobkyně žila na území spořádaně 13 let, nesplňuje jednu z podmínek udělení občanství, tato jí nebyla prominuta, a na udělení občanství není právní nárok.

II.

Argumentace účastníků

8. Žalobkyně v žalobě namítá jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí, k čemuž uvádí, že rozhodnutí nebyla dostatečně odůvodněna stran důvodů, že přestupek žalobkyně byl tak závažným pochybením, aby vedl k zamítnutí žádosti. Žalovaný a ministr vnitra v rozporu s relevantní judikaturou zneužili správní uvážení ve vztahu k tomuto marginálnímu neúmyslnému přestupku, kterého se žalobkyně dopustila. Došlo tak k rigidní a formalistické aplikaci zákona, neboť pouhým jednorázovým opomenutím nemohla žalobkyně závažným způsobem porušit své právní povinnosti cizince. Žalobkyně se tak dopustila jediného excesu, přestože na území pobývala již 13 let. Odkázala proto na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně respektování zásady proporcionality, přičemž § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství předpokládá určitou intenzitu, závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu, a musí být naplněno reálné riziko pokračování v porušování ze strany žadatele o udělení občanství. Výtky ohledně pronájmu bytu jsou pak nepodložené domněnky, jedná se taktéž o projev libovůle. Žalobkyně svůj vztah k bytu vysvětlila, přičemž dne 11. 7. 2014 tento i prodala, což dokládá k žalobě přiloženou kupní smlouvou. Odkázala proto na rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle kterého rozšiřování podmínek udělování státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona je libovůlí.
9. Žalovaný ve svém vyjádření toliko v plném rozsahu odkázal na odůvodnění prvoinstančního a žalobou napadeného rozhodnutí, neboť setrval na právním názoru uvedeném v těchto rozhodnutích.
10. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného pouze sdělila, že trvá na nařízení jednání.
11. Dne 17. 5. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých vyjádřeních. Žalovaná doplnila, že u žalobkyně byly zjištěny hrubé příjmy ve výši 3 000 Kč a později 20 000 Kč, čímž tedy dále vznikly pochyby o jejích příjmech, zvláště za situace, kdy měla splácet hypotéku na 5 milionů Kč.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Zákon o státním občanství, účinný v době podání žádosti stěžovatelkou, stanovil v § 7 odst. 1 podmínky, které musí splňovat osoba, aby jí mohlo být uděleno státní občanství. Mezi tyto podmínky patřilo, že osoba plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky (§ 7 odst. 1 písm. e).
14. Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e).
15. Městský soud na úvod předesílá, že na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok. Splnění zákonem stanovených podmínek případně jejich prominutí je pouze základním předpokladem k udělení občanství. Je právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení tak rozhoduje toliko veřejná správa, nikoli soud. Úkolem soudu pak není nahrazovat správní orgán v jeho odborné kompetenci a ani nahrazovat správní uvážení. Soud posuzuje, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistily skutkový stav, a zda tam, kde se jejich rozhodnutí opírala o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105).
16. Podstatou dané věci je posouzení, zda žalobkyně splnila podmínku pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, případně zda se v jejím případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele dle § 11 odst. 4 téhož zákona, v rámci kterého bylo možné nesplnění dané podmínky prominout, resp. posouzení, zda rozhodnutí byla dostatečně odůvodněna.
17. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, které správní orgány neměly dostatečně zdůvodnit, pokud jde o důvody, že přestupek žalobkyně je natolik závažným pochybením, aby nebylo vyhověno její žádosti o udělení občanství.
18. K tomu soud podotýká, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Správní orgány jsou přitom povinny podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí uvést

mimo jiné i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů však nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45).

19. Žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí důvod vydání negativního rozhodnutí (přestupek) uvedl, stejně tak stručně předešel i své úvahy, což ministr vnitra v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil. Ministr závažnost zdůvodnil z hlediska saknce. Uvedl, že pokud by se jednalo o marginální pochybení, věc by se řešila domluvou. Na rozhodnutí žalovaného a ministra vnitra je přitom třeba pohlížet jako na jeden celek. To, že žalobkyně se závěrem ve vztahu k závažnosti přestupku nesouhlasí, tak nevede samo o sobě k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Rozhodnutí je tedy v tomto ohledu přezkoumatelné.
20. Následně se však soud zabýval tím, zda ze strany správních orgánů došlo k nesprávnému právnímu posouzení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a v tomto ohledu dal za pravdu žalobkyni.
21. V této souvislosti soud připomíná, že i ve věcech, ve kterých vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně, principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl; nelze tedy hovořit o absolutním (neomezeném) správním uvážení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42).
22. Posouzením splnění podmínky uvedené § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství se opakovaně zabýval jak zdejší soud, tak i Nejvyšší správní soud. Ostatně oba účastníci z této judikatury citují. Účelem podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství cizince, který určitým, *nikoli bezvýznamným způsobem* po dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim, tedy podstatné povinnosti stanovené právními předpisy o pobytu cizinců na území České republiky, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že takový cizinec by pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Požadavek plnění povinností však nelze absolutizovat. Porušení zákona, která lze hodnotit jen jako opomenutí bez větší závažnosti, pak závěr o nesplnění uvedené podmínky neodůvodňují, a to zejména za situace, kdy žadatel zjevně nechtěl právní předpisy obcházet či cíleně porušovat (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 87, ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007 - 77, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2006, č.j. 10 Ca 155/2006-116). Porušení povinností dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním

občanství musí být hodnoceno v souladu se zásadou proporcionality. Rozhodnutí správního orgánu musí dostatečně přihlídnout k závažnosti případného porušení právních předpisů a i k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 As 31/2005-78, a ze dne 13. 3. 2008 č. j. 5 As 51/2007-105).

23. Z uvedeného je zřejmé, že nelze odhlédnout od závažnosti porušení povinnosti dle zákona o pobytu cizinců a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, resp. vůbec nezohlednit zásadu proporcionality. Intenzitu porušení je tedy nutné hodnotit ve vzájemných souvislostech, například zda se jedná o ojedinělé porušení, případně dlouhodobé porušování, zda byl odstraněn škodlivý následek (například uhrazena pokuta), časový odstup, apod.
24. Městský soud proto souhlasí se správními orgány v tom, že povinností cizince, který se uchází o státní občanství, je nepochybně respektovat právní řád hostitelského státu a plnění povinností z něho vyplývajících mimo jiné i ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců. Nicméně v souladu s výše uvedenou judikaturou ne každé porušení povinnosti bude znamenat nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.
25. V případě žalobkyně není sporné, že se dopustila přestupku dle zákona o pobytu cizinců, za což jí byla uložena pokuta ve výši 200 Kč, kterou uhradila. Byť lze žalovanému přisvědčit, že u cizince, který na území pobývá řadu let, lze očekávat vyšší povědomí ohledně znalosti právních předpisů a dodržování povinností z nich vyplývajících, v případě žalobkyně se dle soudu jednalo o zcela okrajové porušení, resp. opominutí. Ostatně sám žalovaný konstatoval, že se jedná o méně závažné porušení. Svou úvahu však omezil pouze na to, že dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby mohlo být konstatováno, že se něco obdobného nebude opakovat, a ministr vnitra toto doplnil, že jelikož věc nebyla řešena domluvou, nejednalo se tak o porušení marginální. Omezil se tak pouze na posouzení okolností z hlediska sankce za přestupek, což z hlediska výše uvedené judikatury není dostatečné.
26. Na rozhodnutí žalovaného a ministra vnitra je třeba pohlížet jako na jeden celek, přičemž uvedený závěr nedostal zásadě proporcionality. Dle městského soudu je přitom zřejmé, že se ze strany žalobkyně jednalo o ojedinělé, jednorázové, svým charakterem zcela marginální porušení příslušného právního předpisu za dobu pobytu žalobkyně, která činila v době rozhodování správních orgánů 13 let. Soud nepovažuje za závažné provinění, pokud jednou za těchto 13 let bylo zjištěno, že žalobkyně zapomněla mít u sebe doklad totožnosti. Přestože k porušení došlo krátce před podáním žádosti, v kontextu délky pobytu žalobkyně nelze shledat, že by to samo o sobě zakládalo obavu z jeho opakování v budoucnu. Z § 156 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s odstavcem 5 téhož ustanovení je navíc zřejmé, že v blokovém řízení mohla být žalobkyni uložena pokuta až do výše 3 000 Kč. Pokuta ve výši 200 Kč tedy byla na samé spodní hranici, přičemž byla i uhrazena. K těmto okolnostem však správní orgány nijak nepřihlíděly, nijak je v rámci posouzení splnění podmínky nezohlednily. Požadavek plnění povinností tak v posuzované věci v rozporu s judikaturou zcela absolutizovaly, byť je zřejmé, že u žalobkyně šlo o exces, který sám o sobě nezakládá nesplnění uvedené zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky.

27. Soud proto dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí byla chybně posouzena podmínka stanovená v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Námitce žalobkyně tak městský soud přisvědčil.
28. Žalovaný součástí odůvodnění svého rozhodnutí dále učinil úvahu ve vztahu ke zdrojům příjmů žalobkyně k financování života v České republice a k možnému pronájmu bytu v Košířích, přičemž došel toliko k závěru, že o tom vznikly pochybnosti (blíže toto neupřesnil). Z vyjádření žalovaného ze dne 8. 9. 2014 k podanému rozkladu je však zřejmé, že pochybnosti žalovaného se týkaly toho, z jakých finančních zdrojů s ohledem na doložené podklady žalobkyně zajišťovala a zajišťuje splátky na hypotékách, potažmo své životní potřeby. Ministr vnitra se následně v napadeném rozhodnutí ztotožnil s existencí pochybností a dále v rozhodnutí výslovně konstatoval, že prokázání transparentnosti zdrojů je nezbytné při rozhodování o přijetí či nepřijetí cizince do státního svazku. Posouzení transparentnosti příjmů je nedílnou součástí posouzení žádosti.
29. Ministr vnitra však v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, zda i tyto pochybnosti byly důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně, resp. zda mělo jít případně o skutečnost relevantní z hlediska § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství například ve vztahu k neplnění daňových povinností žalobkyní.
30. Jelikož z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda ministr vnitra výslovně spojuje s pochybnostmi ohledně případného pronájmu bytu negativní důsledky spočívající v neudělení státního občanství žalobkyni, tj. konkrétně zda toto posoudil jako samostatnou podmínku, případně v rámci podmínky uvedené § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství jako nesplnění povinnosti vyplývající z nějakého zvláštního právního předpisu (například některého z daňových zákonů), zatížil v tomto ohledu své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
31. V této souvislosti soud nad rámec výše uvedeného připomíná, že dle judikatury je výčet podmínek pro udělení státního občanství v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství taxativní. Pojímát jej jako výčet demonstrativní by totiž ve svých důsledcích otevřelo prostor pro protiústavní libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. Lze jej rozšířit pouze na základě jiného výslovného zákonného ustanovení, například § 10 odst. 3 téhož zákona, které žalovanému ukládá povinnost zohlednit bezpečnostní zájmy státu. Správní orgány tedy k uvedenému výčtu nemohou připojovat podmínky další, v zákoně neuvedené, neboť takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství by bylo libovůlí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As 39/2009 - 81, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 78 a ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007 - 77). Pokud ministr vnitra toto posuzoval jako nesplnění povinnosti vyplývající z nějakého zvláštního právního předpisu, pak musí být rozhodnutí v tomto ohledu konkrétní, uvést zejména jaké povinnosti, a současně správní orgán musí dostát požadavku dle § 3 správního řádu (zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil a věc žalovanému vrátil k

dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Tento právní názor lze shrnout tak, že ve vztahu k porušení zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobkyně dopustila, nejde o nesplnění podmínky v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství s přihlédnutím ke všem dostupným relevantním okolnostem, zejména s ohledem na povahu (bagatelnost) přestupku, jeho ojedinělost, úhradu sankce, apod. Ve vztahu k transparentnosti příjmů žalobkyně musí správní orgány uvést, zda toto bylo posouzeno jako samostatná podmínka, případně v rámci podmínky uvedené § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, a náležitě své rozhodnutí odůvodnit. Správní orgány musí rovněž přihlédnout k dalším okolnostem, pokud vyjdou najevo před vydáním nového rozhodnutí ve věci.

33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla v této věci plný úspěch.
34. Náhrada nákladů řízení proto představuje žalobkyní zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3 000 Kč, a náhradu nákladů právního zastoupení žalobkyně právním zástupcem Mgr. Markem Čechovským, advokátem. Zástupce učinil tři úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění] a za každý tento úkon mu náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu